

GULYÁS JÓZSEF KÉT VERSE

AMIT ÉN ÜZENEK MÁJUSBAN VALAKINEK

1.

Elmentél s én nem tudok verset írni rólad,
nem tudom, miért,
pedig ennyire még sosem akartam,
milyen voltál, miket mondtál,
kerek, bagoly-szemű kis Afrodité,
vannak itt néhányan, akik
megérdemelnék, hogy felidézzem alakodat.
Nem jössz már vissza ugye?
Akkor hétfőn, ahogy felhívtalak,
nincs, mondta egy hang szomorú örömmel.
Azt hittem a Kiserdő,
tán oda mentetek sétálni a fiúval.
Jaj, nem tört össze
egyetlen köcsögöt se, pedig hogy mondtuk,
csitt-csatt és nem tört össze
egyetlen köcsögöt se. Ó, nem a Kiserdő,
mert Kiserdő nincs, nem volt
és ne is legyen soha Kiserdő,
nem oda mentetek sétálni hétfőn a fiúval
három és négy között.
Jöttek az elázott levelek utánad,
az ázott hang a kagylóban,
ezer kilométer messzeségből
és a füledbe, nem, a szívedbe hasítottak.

2.

Majd szembe jössz velem,
az ősz szeretted, hát gyere akkor
vagy legyen május,
ha lehet, május legyen
és szembe jössz velem,
délután legyen,
gesztenyefák havazzanak az útra,
havazó fák közt gyere,
nyárfák fehér havában,
legyen május, akkor gyere,
majd gyere akkor,
május zászlókkal, trombitákkal,
szép színes ruhák,
legyen fehér árva-lány hajad,
a fekete legyen fehér,
fehérebb csak az én arcom legyen.
Zengő gyermekkórusok,
erdők, virágok, majális,
csendes májusi eső
csapkodja, veri ablakomat,
a lassú esőben,
e szomorú éjféli esőben,
most, most kéne megírni,
mennyire szerettelek,
most kéne elmondani, ki voltál,
hó voltál, szerelmem,
jó, tiszta, szerelmem,
imádkoztál szombaton este értem.
Sírjon a patyolat
és szappant kívánjon,
ha rád emlékezik
és meghalni vágyjon, ha tisztább
nem lehet nálad, szerelmem.

3.

Így beszél egy eltört hangszer,
egy öreg és csorba fejsze magában.
Csak essen a májusi eső,
elsodorva a halálos tavaszi árban.

(1977. május)

AHOL A FEHÉR HOLLÓ KERING

Ahol a fehér holló kering,
vad éjszakák és borús napok közt
(lent a bűvő lelkek rémlenek)
és halmokba rakja le súlyát
gyöngyökként, gyűrött évszakokba;
és virágtalan mélyben,
ahol a vadlúd tépdési tollát
boltozatos nagy magányában;
a fórumokban, melyeket a kétely
dögmezőinek nevez a nép
(minden belefér ott egy szóba,
akkorába, mint a pacsirta körme)
ott ég el fejed
és vándorbotod.

(1971)